

Diàlegs.

Programa de concert

**Trio Nocturn en Mi bemoll major, op. post. 148
Franz Schubert (1797-1828)**

Adagio

—

**Quintet per a piano número 2 en La major, op.81
Antonín Dvorák (1841-1904)**

Allegro, ma non tanto

Dumka

Scherzo (Furiant)

Finale

Durada aproximada:
60 minuts (sense descans)

Programa

TRIO NOCTURN OP. POST. 148 *FRANZ SCHUBERT*

1797 Viena, Àustria
1828 Viena, Àustria

El Trio Nocturn en Mi bemoll major, op. post 148 és una autèntica joia que conté en la seva malenconia romàntica totes les virtuts que han fet de Schubert un dels compositors romàntics més

rellevants de la història. En els pocs més de deu minuts de durada d'aquesta obra, es concreten de forma esplèndida, la inspiració melòdica, el lirisme i la intensitat de la música romàntica.

1841 Nelahozeves, República Txeca
1904 Praga, República Txeca

QUINTET PER A PIANO NÚM. 2 OP. 81 *ANTONÍN DVORÁK*

El Quintet per a piano núm. 2 en La major d'Antonín Dvorák, presideix la part central d'aquest concert d'inauguració. Dvorák va néixer en la pobresa, en un país pobre, Bohèmia (ara República Txeca), sotmès política, espiritual i estèticament a l'imperi austrohongarès. Va estudiar violí amb l'organista del poble, i a l'edat de 16 anys va anar a Praga, on va cursar a l'Escola d'Organistes. Va viure humilment com a violinista d'orquestra, mentre componia afanyosament. Dvorák no va ser, doncs, un nen prodigi com Mozart o Schubert, i va haver de llaurar-se el seu propi camí.

L'any 1887, Dvorak fa una revisió de les obres que va compondre i, a partir de l'obra composta l'any 1872 del Quintet de piano en La major, Op.5, va escriure el nou quintet per als mateixos instruments i la mateixa tonalitat. El resultat va ser una de les millors obres per a càmera: el Quintet per a piano núm. 2 en La major, publicat en el seu Op.81.

En aquesta obra, es posa de manifest l'admirable habilitat de Dvorák per crear obres que exhaleu els típics girs i ritmes de la música folklòrica,

d'exaltada bellesa, refinament estructural, amplitud emocional i la profunditat pròpia d'una obra mestra.

El Quintet per a piano núm. 2 en la major, Op. 81, es troba a una alçada estructural molt més elevada que les Danses Eslaves i, alhora, posseeix una "naturalitat" difícil d'aconseguir en l'art. Aquesta espontaneïtat només es pot assolir amb anys de treball i a partir d'una sòlida base estructural.

En el primer moviment del quintet, **Alllegro, ma non tanto**, s'evidencia la música del camp bohemí, amb un jovial balanceig que passa d'un sospir adolorit fins l'afirmació entusiasta, gravitant entre La menor i La major, o el ritme alegre del segon tema que, no obstant això, resulta patètic per la seva memòria del dolor. La culminació és una heroica transformació del primer tema, seguida per una recapitulació que ens mostra la música sota una nova llum, i una grandiosa coda afirmativa, cap a la qual sembla dirigir-se tot el moviment.

El moviment lent és un **Dumka, Andante con moto**. El "Dumka" és una espècie d'invenió del propi Dvorák. El terme prové d'Ucraïna i significa "lament". En mans de Dvorák es converteix en un moviment relativament lent, d'accent eslau, intercalant episodis més ràpids. El tot és una meravellosa lliçó de les nombroses formes subtils per remodelar rítmicament una melodia plàstica, oferint-ne nous aspectes.

El tercer moviment és un **Scherzo anomenat Furiante, Molto vivace**, i aquí novament Dvorák demostra la llibertat amb què tracta les formes vernacles, ja que els accents rítmics no són aquells tradicionals d'un "furiante" txec. És un Scherzo en tres etapes pel seu esclat de melodia ballable.

El **Finale, Allegro**, és, després del preludi, un moviment en forma de sonata, basat en temes vivaces que, en cada reaparició, semblen diferents. El ritme és intens, i l'energia augmentada per passatges contrapuntístics.